

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28, baixos, (17.001), Tel. 21 35 08. Apartat de correus núm. 261.
Servei de telefax Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04.

Gerent

Jordi Bosch i Roura

Director Editorial

Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont

Cap de Redacció

Joan Vall i Clara

Caps d'Àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martíny (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Angel Madrià (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collellidemont (Catalunya Nord)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions

Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2a. Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5a. Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. Tel. 50 68 59.

Blanes: c/ Unió, 3, baixos. Tel. 33 65 79.

Barcelona: c/ Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix i Mora. Administració: Emili Hugas i Maurici.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

Imprimeix:

Empremta S.A. Tels.: 21 13 00 - 21 13 57.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Parcel·listes

Els parcel·listes de la urbanització Llac del Cigne de Caldes de Malavella han decidit organitzar, per d'aquí a un mes, una manifestació pels carrers del poble. El motiu de la protesta és demanar la destitució del sergent de la Guardia Civil de la localitat perquè, segons ells, hi ha ineficàcia i inoperància dels agents de l'ordre a l'hora d'evitar els robatoris que es produeixen en aquella zona. L'Ajuntament tampoc no queda gaire ben parat. La marxa tindrà una parada davant de la casa consistorial perquè els seus inquilins s'excusen, segons diuen els parcel·listes, en el fet que la promotora de la urbanització no ha complert els seus compromisos i el que marca la llei del Sòl.

No deixa de ser una situació insòlita, tot i la raó que ben segur empara les persones afectades. De fet, però, si el seu exemple fos seguit per la gran quantitat de parcel·listes, no només de les comarques de Girona sinó d'arreu de Catalunya, que es troben en situacions similars, les manifestacions exigint destitucions de guardies civils i les protestes davant les cases de la vila serien inacabables.

No es tracta tampoc d'exonerar de responsabilitats les autoritats que tenen unes obligacions en un territori determinat, sinó de situar la problemàtica en el seu marc. És un fet que aquestes situacions degradades de moltes urbanitzacions provenen i són causa directa de la gestió de promotors sense escrúpols que han sabut aprofitar-se de la bona fe o de la desídia de nous propietaris de parcel·les, forasters en la majoria dels casos. Els han promès el que després, amb excuses o simplement al·legant qüestions de legalitat urbanística, no els han donat. El que havia de ser una urbanització amb carrers asfaltats, serveis d'infraestructura i comoditats de tota mena, massa vegades s'ha quedat reduït a unes rengleres de parcel·les mal senyalitzades, en les quals els propietaris han hagut d'anar d'Herodes a Pilat per arribar a treure'n l'aigua clara. I al final han pogut comprovar que o pagaven o allò quedava per fer.

El camí erroni és ara el de carregar només els neulers contra els ajuntaments, sense valorar fins a quin punt aquests han estat també víctimes dels promotors. Només un diàleg seriós en què cada part es compromet a complir el que li toca pot ser una sortida.

XUCLAMEL

A les donacions que han fet al Col·legi Universitari i a la ciutat les famílies de Jaume Vicens Vives, Pla i Dalmau, i Martí Jordà. Pensem que aquestes són unes excel·lents iniciatives perquè aquests importants llegats, arxius patrimonials i fons bibliòfil puguin arribar a un major nombre de persones.

MARXÍVOL

Als responsables que fan que cada dos per tres hàgim de parlar d'accidents aeris dels avions militars. Potser seria prudent que destinessin una part dels diners de l'armament a millorar la seguretat dels aparells. L'accident del F-16 de dilluns a la nit és la nova mostra que a vegades el tret surt per la culata.

CAPSA OBERTA

Josep Ferrer i Costa

Fumar

Sembla que la història coneguda del tabac comença el 13 d'octubre de 1492, que és la data en què Cristòfol Colom desembarcà a l'illa de Sant Salvador. Es veu que els nadius es volien fer simpàtics als visitants —no els coneixien prou bé— i entre els obsequis que els varen fer, hi havia unes fulles seques que cremaven en un recipient —el nom del qual era «tabasco»— i s'entretenien a respirar el fum produït per la combustió.

I a partir d'aquí, no se sap amb quina competència devien funcionar les tècniques de captació de mercats, el cas és que, al cap d'uns cinquanta anys, el «tabasco» era buscat a tot Europa amb una extraordinària fallera.

I fins i tot va ser recomanat per les seves PROPIETATS MEDICINALS a l'ambaixador de França a Lisboa, que es deia Jean Nicot i del cognom del qual deriva nicotina, l'alcaloide del tabac. I segueixo amb una mica d'història.

A Anglaterra, també durant el mateix temps, si no fa, la gent en va llançar a fumar en pipa. En Jaume I ja hi va lluitar, també, contra l'hàbit de fumar, però no se'n va sortir tot i que va publicar edictes i que es deia que era un hàbit nauseabund, nociu per a la vista, dolent per al cervell i per als pulmons.

A Rússia potser és on s'ho van prendre més seriosament, perquè si pescaven un fumador li tallaven el nas. No sé si van fer una campanya de dissuasió prèvia —el vostre nas o el tabac: trieu—, però sembla que el càstig era massa desproporcionat.

I fins a l'any 1849 no era tampoc permès fumar pels carrers de Berlín.

I deixo de parlar, amb l'amplitud que requeriria, de la supervivència de l'estat de Virgínia gràcies al tabac i de la relació del tabac amb l'esclavitud i també de la utilització del tabac amb la moneda. Crec que amb aquestes poques pinzellades sobre la història del tabac, ja n'hi ha prou.

Veiem, doncs, que ja fa anys que se sabia que el tabac era dolent per a la salut. Per què, doncs, alguns països —entre ells el nostre— han esperat tant a prendre mesures realment serioses contra el consum del tabac?

Bé, jo sóc un home de poca fe —no hi puc fer més— quant a les bones intencions de les persones que governen els països i, en aquest cas concret, de les responsables de la salut pública, en el sentit de creure que estiguin extraordinàriament preocupades per la nostra salut. Més aviat m'inclino a creure que aquesta sobtada fallera per prohibir el consum del tabac no ha estat pel desig que tots siguem més forts i més corponents i que la nostra capacitat pulmonar sigui grandiosa, ni perquè el nostre cor funcioni adequadament i tampoc perquè ens puguem estalviar unes quantes malalties, sinó que hi veig —jo sóc així— exclusives implicacions de tipus econòmic, perquè és gairebé segur que el grip d'un fumador, per exemple, costa més diners al país —més dies de baixa del treball i més consum de medicaments— que el grip d'un no fumador.

Mai no he pretès que els governants estimin, ni que sigui tímidament, els governats. L'amor de govern, si fos correspost pels governats, podria esdevenir una bogeria sensual de conseqüències imprevisibles, però crec que és trist i deplorable que només —o principalment— a través dels números es decideixi que la gent ha de tenir salut, perquè abans de tenir en compte els aspectes econòmics, ja se sabia —i fa molts anys— que el tabac era perjudicial per a la salut.

Val a dir que alguns metges ja ho deien —mentre

A Rússia, si enxampaven un fumador, li tallaven el nas

encenien el seu cigarret—, que no s'havia de fumar, i també ho recomanaven d'altres metges que no fumaven.

I el doctor Maraño deia: «Es dona el cas escandalós que, mentre es difon la necessitat del diagnòstic precoç en el càncer, no s'alludeix mai, o es fa de gairell, al perill de la nicotina en aquest sentit; perill que constitueix una de les poques nocions clares en l'etiologia del càncer. El 80 per cent dels malalts de càncer de pulmó procedeixen d'homos que fumen».

Dic tot això perquè la gent, malgrat l'allau de demostracions científiques que asseguren que el tabac perjudica la salut, pot arribar a creure que no és tan dolent com ens diuen contínuament a través del martelleig propagandístic, ja que no és fàcil comprendre que les nostres autoritats sanitàries no s'hagin pres amb un màxim de serietat, fins ara, una qüestió de salut pública que ja sabien feia anys i anys que perjudicava seriosament la salut dels consumidors de tabac.

I em sabia molt de greu que les autoritats sanitàries del nostre país, i d'altres països també, no es trobessin que d'aquí a uns quants anys hagin d'endegar unes quantes campanyes anticontaminants (hidrocarbur, òxid de nitrogen, sofre, carboni, ozó, benzè, cadmi, plom, arsènic, etc., etc.), ja que ja se sap ara que són d'una gran insalubritat per a les persones i també se sap que procedeixen majoritàriament de combustions industrials i domèstiques o de vehicles a motor.

I finalment, vull aclarir que jo no fumo i que, consegüentment, no puc perjudicar cap no fumador —que també se'n parla, d'aquesta circumstància—, però es dona el cas —i perdoneu que torni a partir de mi— que tampoc no tinc cotxe i per tant, crec que no deixa de ser una incongruència que hagi de suportar diàriament els fums verinosos dels cotxes sense que ningú em defensi, mentre que si fumés i sense adonar-me'n, el fum de la meua cigarreta es dirigís cap a la persona del costat, cabria la possibilitat d'haver de pagar una multa. És just, això?

LA GIRA

J.N.Santaaulàlia

La vaga

Les forces, de moment, semblen equilibrades. Els uns a favor de la vaga general, els altres en contra. Com que de qualsevol cosa se'n fa una guerra, ja en diuen la guerra del 14. Després, és clar, vindrà la guerra del 15; els percentatges de participació (segons els uns, segons els altres).

A part de les consideracions econòmiques del cas, aquesta pugna presenta aspectes insòlits —i segons com dramàtics—.

En primer lloc, el fet que dues organitzacions fins ara germanes, el PSOE i la UGT, que comparteixen una bona part de les respectives militàncies, s'alineïn en bàndols oposats. Com s'entén, això? Darrera aquesta divisió hi ha un conflicte de cúpules. Els dirigents no s'avenen. Simplificant encara més: González i Redondo no s'estimen. Però més

enllà de les qüestions personals és evident que també hi ha divergències estratègiques, si no ideològiques. Mentre els uns, els del PSOE, estan obsessionats pel control de la inflació, els dirigents ugetistes, potser massa ingenuament, tenen la gosadia d'exigir, d'un govern socialista, una política socialista; estan cansats de veure com el govern frena la pujada de salaris i pensions, mentre estimula el creixement dels beneficis bancaris i empresarials, els quals, donada la conjuntura interna i externa, augmenten cada any d'una manera vertiginosa. Els uns només volen generar riquesa; els altres, sobretot, volen que es reparteixi bé. La tensió, en aquest sentit, venia de lluny. Finalment ha esclatat.

La vaga, per al govern, pot resultar molt dolorosa si és seguida majoritàriament per la

població. Imaginem-nos-ho: les tesis d'un partit que encara s'anomena obrer només haurien obtingut el suport d'AP, de CiU, de la Banca, de la Patronal! A l'altre costat, amb els sindicats, hi hauria els obrers, el poble, els votants —reclamant que llur vot majoritari al PSOE es tradueixi d'una vegada en una política progressista. Fins a quin punt podria modificar la política econòmica del govern una situació com aquesta?

Un altre punt d'interès: encara és capaç el senyor González, personalment, en cinc minuts televisats, per la seva cara, per la seva boca, de modificar l'opinió de centenars de milers de persones i incitar-los a girar-se d'esquena a la vaga general? La seva intervenció personal per guanyar el referèndum de l'Otan fou decisiva. Tornarà a fer el miracle aquesta vegada? Ho intentarà?